

Arrest

nr. 69 427 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, die eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak:

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U vroeg een eerste maal asiel aan in België op 12 november 2007 omwille van volgende redenen: Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog bracht u familie van uw moeder van Grozny over naar Ingoesjetië. U bood uw Tsjetsjeense familie, samen met enkele andere vluchtelingen, onderdak. Tot 2001 verbleven zo'n 60-tal vluchtelingen in de gebouwen aan de binnenkoer van uw huis. Op 15 juni 2005 werd u door de FSB thuis meegenomen naar Sleptsovsk (Ingoesjetië). U werd ervan beschuldigd deelgenomen te hebben aan de Tsjetsjeense strijd en sinds 1995 rebellen bij u te hebben ondergebracht. De FSB beschikte over registratiegegevens betreffende uw doorgang aan de Tsjetsjeens-Ingoesjetische grens. Tijdens uw opsluiting werd u gefolterd. Op 24 juni 2005 werd u vrijgekocht. Enige tijd later werd u door enkele onbekenden aangesproken aan het voetbalstadion. Ze zeiden voor de overheid te werken en zeiden dat ze later nog met u zouden praten. Op 9 september 2007 kreeg u een convocatie, volgens dewelke u zich de volgende dag diende te melden bij de FSB. De volgende ochtend ging u naar de FSB van Sleptsovsk waar u in een bureau moest wachten. Om 17u werd u gezegd dat een kroongetuige niet kwam opdagen en dat u naar huis kon. U zou later opnieuw opgeroepen worden. Op 12 september 2007 legde u uw problemen voor aan K. T. (...), het dorpshoofd van Nasyr-Kort (Ingoesjetië). K. (...) vertelde u dat de FSB reeds navraag over u had gedaan. Hij raadde u aan tijdelijk het land te verlaten. Van 14 september tot 29 oktober 2007 verbleef u bij familie in Grozny. Uw vrouw bleef achter in Nasyr-Kort. Tijdens uw afwezigheid kwam de FSB naar u thuis en vertelde haar dat u naar Sleptsovsk moest terugkomen. Enkele dagen later kwam de wijkagent naar u vragen. De interne paspoorten van uw gezin werden in beslag genomen. Uiteindelijk verliet u samen met uw minderjarige zonen en met uw schoonbroer T. K. (...) (O.V. 6.179.294) op 1 november 2007 Ingoesjetië richting België, waar u op 12 november 2007 asiel vroeg. Op 10 december 2007 verliet uw echtgenote T. T. (...) Ingoesjetië. Zij vroeg asiel aan in België op 27 december 2007. Vanuit België vernam u dat de ordediensten nog 2 keer op uw werk naar u gevraagd hebben. Op 19 juni 2008 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U keerde met uw gezin eind juli 2008 terug naar Ingoesjetië. Op 2 augustus 2008 werd u thuis door gewapende militairen in uniform overmeesterd. Ze sloegen u, deden u handboeien om en namen u mee met de wagen naar een voor u onbekende plaats. Daar werd u geslagen en ondervraagd over een zekere S.-A. (...), die bij u verbleef in 2005, over waar hij wapens bewaarde en waar hij zich nu bevond. U werd verplicht om documenten te ondertekenen maar u kan zich niet meer herinneren of u dat ook daadwerkelijk gedaan heeft. U zou 20.000 euro moeten betalen voor uw vrijlating en kreeg hiervoor een maand de tijd. Men liet u gewond achter op straat waar u werd gevonden en naar huis werd gebracht door buren en familieleden. Op 5 augustus 2008 werd u opgenomen in het ziekenhuis. U verbleef hier tot 13 augustus 2008. Op 9 augustus 2008 vernam u dat uw zoon K. (...) door gemaskerde mannen bij u thuis verwond werd. U liet een medische expertise opmaken in het ziekenhuis. Tijdens uw ziekenhuisverblijf nam uw dochter contact op met de sociaal-assistent in België, die op zijn beurt de organisatie Memorial in Ingoesjetië contacteerde. U kreeg bezoek van een medewerker van Memorial die u een adres gaf in N. (...). U liet hen daar uiteindelijk uw verhaal optekenen. Men kon u echter niet helpen omwille van de gespannen situatie in Ingoesjetië. Uw echtgenote werd in september 2008 opgenomen in het ziekenhuis van Piatigorsk (Rusland). Op 18 september 2008 werd uw dochter M. (...) tegengehouden en in een wagen geduwd. Zij slaagde erin te ontsnappen. U vernam van uw echtgenote dat uw huis op 25 september 2008 werd beschoten. Na uw ontslag uit het ziekenhuis dook u onder op verschillende adressen. U verliet Ingoesjetië op 28 september 2008 en vroeg een tweede maal asiel aan in België op 8 oktober 2008.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich

dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw individueel dossier blijkt dat u problemen kende in de Russische Federatie omdat u ervan beschuldigd werd deelgenomen te hebben aan de Tsjetsjeense strijd. U zou door de Russische autoriteiten vervolgd worden omwille van het feit dat u sinds 1995 Tsjetsjeense vluchtelingen onderdak had geboden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er tijdens uw eerste asielaanvraag niet in geslaagd bent om deze problemen aannemelijk te maken. U keerde na uw eerste asielaanvraag bovendien vrijwillig terug naar de Russische Federatie.

U denkt dat de problemen die u na uw terugkeer vanuit België in Ingoesjetie ondervond in verband staan met de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS p.11). U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag een bewijs van gezinssamenstelling voor, uw binnenlands Russisch paspoort en dat van uw echtgenote en uw dochters M. (...) en M. (...), een overlijdensakte van uw dochter A. (...), geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte, een medische expertise van uw zoon K. (...), een bewijs van uw ziekenhuisopname in augustus 2008 in Ingoesjetie, een bewijs van ziekenhuisopname van uw echtgenote, een Belgisch medisch attest en röntgenfoto's, verslagen van de organisaties Memorial en een attest van Médecins sans Frontières, een bewijs van het CGG Andante, Poolse ontvangsbewijzen van de internationale paspoorten van u, uw echtgenote en van uw dochters M. (...) en M. (...), en een door uw advocaat aangebrachte lijst met rapporten over de situatie in de Kaukasus. Er dient echter vastgesteld te worden dat deze nieuwe documenten de beoordeling van uw eerste asielaanvraag niet kunnen wijzigen en dat zij bijgevolg niet van die aard zijn dat ze een herziening van voorgaande beslissing noodzakelijk maken.

Eerst en vooral werden ernstige tegenstrijdigheden opgemerkt in uw verklaringen betreffende het binnenlands Russisch paspoort dat u plots neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag. Zo legde u tijdens uw eerste asielaanvraag een kopie voor van uw binnenlands paspoort dd 2002 en u verklaarde hieromtrent dat u het originele paspoort thuis had achtergelaten. U beweerde dat u dit paspoort van 2002 eigenlijk had moeten inwisselen toen u 45 werd, maar dat u dat nooit gedaan had omdat u wist dat het dan zou worden afgenomen (CGVS eerste AA 31/03/2008, p.5). Tijdens uw tweede gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u het paspoort dd 2002 thuis had achtergelaten, maar dat u niet meer wist waar precies. Vervolgens zei u dat het was kwijtgeraakt. Toen u gevraagd werd waarom u ondertussen nog geen pogingen had ondernomen om uw paspoort te vinden en door te sturen naar België, antwoordde u dat dit niet mogelijk was omdat u geen paspoort meer had (CGVS eerste AA 09/05/2008, p.22). Het enige wat volgens u nog mogelijk zou geweest zijn, was om het paspoort van uw vrouw en uw kinderen te kunnen krijgen, maar dat zou via officiële organen moeten gebeuren omdat hun paspoorten volgens wat u vernomen had bij de wijkagent zouden liggen (CGVS eerste AA 09/05/2008, p.22). Ondanks de verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag had afgelegd, slaagde u er tijdens uw tweede asielaanvraag toch in om plots een binnenlands paspoort voor te leggen met uitgiftedatum 2006. Toen u met de verklaringen uit uw eerste asielaanvraag werd geconfronteerd, waarin u aangaf dat u uw paspoort nooit had ingeruild toen u 45 werd en dat u het niet meer had, zei u dat het waarschijnlijk verkeerd begrepen werd of verkeerd vertaald werd, want dat het bij uw moeder thuis lag en dat u het toen gewoon niet gevonden had. U zou toen niet geweten hebben waar uw paspoort zich juist bevond (CGVS p.4). Door deze discrepantie tussen uw opeenvolgende verklaringen over het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort, het identificatiedocument van Russische staatsburgers bij uitstek, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Ook wat uw internationaal paspoort betreft werden uw verklaringen niet eensluidend bevonden. Uit de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde, bleek namelijk dat u nooit een internationaal paspoort zou gehad hebben. U zou er in 1996 wel één aangevraagd hebben "omdat het perestroika was en al uw vrienden dat vroegen" (CGVS eerste AA 31/03/2008, p.9), maar u verloor het papiertje dat u voor uw aanvraag gekregen had en u bent er niet meer omgegaan. U zou volgens uw vrienden sowieso pas moeten betalen hebben als u het paspoort ging halen (CGVS eerste AA 31/03/2008, p.9). Tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag werd u echter gewezen op het feit dat in het binnenlands paspoort dat u voorlegde een stempel werd aangetroffen waaruit kon opgemaakt worden dat er op 6 november 2007 een internationaal paspoort aan u werd uitgereikt. Toen u hiermee werd geconfronteerd, zei u dat u wel degelijk vermeld had tijdens uw eerste asielaanvraag dat u in 2006 een internationaal paspoort had aangevraagd en dat u daarvoor had betaald (CGVS p.4), wat echter tegenstrijdig is met de verklaringen uit uw eerste asielaanvraag. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondermijnd.

U verklaarde verder dat uw internationaal paspoort zich in Polen zou bevinden, waar het werd afgenomen toen u er asiel aanvroeg (CGVS tweede AA, p.4). De afgifte van deze paspoorten wordt inderdaad bevestigd door de Poolse ontvangsbewijzen die u ter staving hiervan voorlegde. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet in Polen bent gebleven (CGVS tweede AA, p.4). Toen u

gevraagd werd of u uw internationale paspoorten dan niet hebt teruggevraagd, antwoordde u dat u de paspoorten waarschijnlijk toch niet zou teruggekregen hebben zelfs als u er naar zou gevraagd hebben (CGVS tweede AA, p.4). Gelet op de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met uw identiteitsdocumenten en omwille van het niet kunnen voorleggen van uw internationaal paspoort ontstaat dan ook het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Bovendien dient in dit verband nog opgemerkt te worden dat het niet strookt met de door u beweerde vrees voor vervolging voor de FSB dat u alsnog een internationaal paspoort ging aanvragen, ondanks het feit dat u met hen problemen had en u in september 2007 een oproepingsbrief van hen had ontvangen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat elke aanvraag voor een internationaal paspoort wordt gecontroleerd door de FSB en dat de afgifte ervan enkel en alleen kan gebeuren na hun akkoord. Het feit dat op 6 november 2007 nog een internationaal paspoort aan u werd uitgereikt, valt dan ook moeilijk te rijmen met de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de FSB.

Daarnaast strookt het evenmin met de door u aangehaalde vrees voor vervolging dat u zich eerst, alvorens terug te keren naar de Russische Federatie, vanuit België opnieuw kenbaar maakte bij de Russische autoriteiten door identiteitsbewijzen aan te vragen bij het Russische consulaat in België (CGVS tweede AA, p.5), dat u vervolgens daadwerkelijk terugkeerde naar het land waar u deze vrees voor vervolging beweerde te koesteren, en dat er daarna in Ingoesjetïë, op het moment dat u opnieuw problemen ondervond en ondergedoken zat, namelijk in september 2008, internationale paspoorten werden aangevraagd (en uitgereikt) voor (aan) uw vrouw en kinderen omdat uw vrouw deze paspoorten voordien onderweg naar België verloren had (CGVS tweede AA, p.6). Gelet op deze vaststellingen kan er bijgevolg nog weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Aangezien de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bezit van uw belangrijkste identiteitsdocumenten, zijnde uw Russische binnenlandse en internationale paspoorten, op zwaarwichtige wijze werd ondergraven, kan ook aan uw asielrelaas en de documenten die u ter staving hiervan verder nog voorlegde, moeilijk geloof gehecht worden.

Bovendien dient betreffende de door u voorgelegde brieven van Memorial, de medische expertise van uw zoon K. (...) en het medisch attest van uw ziekenhuisopname van 5 augustus tot 13 augustus 2008, opgemerkt te worden dat in geen enkele van deze documenten een objectieve weergave van de feiten wordt gegeven, maar wel een letterlijke weergave van de verklaringen die door u en uw zoon werden afgelegd en als dusdanig werden genoteerd (zie document Memorial: "Vandaag kwam C. (...). Eerlijk gezegd begrijp ik het doel van zijn bezoek niet. Ik vroeg hem wat hij concreet verwacht of wil bereiken met onze ontmoeting. Hij zei me het volgende, wat ik in volgorde noteerde..."; medische expertise K. (...): "volgens de verklaringen van onderzochte persoon"; medisch attest ziekenhuisopname dd 5/08/08 tot 13/08/08: "ziekteverhaal"). Bijgevolg hebben deze documenten door hun gesolliciteerd karakter slechts een geringe bewijswaarde ten aanzien van uw problemen in Ingoesjetïë. Daarenboven dient, wat de expertise van uw zoon K. (...) betreft, nog opgemerkt te worden dat hieruit geen expliciet verband kan afgeleid worden met de door u aangehaalde problemen. Er wordt hierin melding gemaakt van gemaskerde mensen die uw zoon verwond zouden hebben, zonder enig causaal verband met of verwijzing naar de problemen die u persoonlijk ondervonden zou hebben.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om de conclusie van uw eerste asielaanvraag te wijzigen en een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming alsnog aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetïë, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetïë niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt

immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. Uw Belgische medische attesten en röntgenfoto's, de bewijzen van het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg Andante, het attest van Médecins sans Frontières en het bewijs van ziekenhuisopname van uw echtgenote in de Russische Federatie, betreffen de medische toestand van u en uw gezin en de behandeling die jullie in dit verband kregen. Aangezien u noch uw echtgenote in jullie verklaringen enige melding maakten van problemen die jullie als gevolg hiervan mogelijks ondervonden zouden hebben tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal of bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen deze documenten eerder gestelde conclusie niet wijzigen. Bovendien vormen deze attesten geen formeel bewijs van een causale relatie tussen jullie psychische problemen en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Het bewijs van gezinssamenstelling, het binnenlands Russisch paspoort van uw echtgenote en van uw dochters M. (...) en M. (...), de overlijdensakte van uw dochter A. (...), de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte betreffen louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan. De rapporten die door uw raadsheer tenslotte nog werden voorgelegd, handelen over de algemene situatie in de Kaukasus en niet over uw persoonlijke situatie. Zij kunnen voorgaande conclusie bijgevolg evenmin wijzigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, C. T. (...) (OV 6.179.282), die zich voor haar asielaanvraag baseert op uw asielmotieven, besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het verzoekschrift beroepen verzoekende partijen zich op de schending "van artikel 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling", op de schending van de "principes van behoorlijk bestuur" en de "principes van machtsoverschrijding" en de schending van artikel 3 EVRM en artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partijen stellen dat de motivering afdoende moet zijn en geven een theoretische uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij zij de nadruk leggen op een belangenafweging zodat de nadelige gevolgen van de beslissing niet onevenredig mogen zijn tot de met het besluit te dienen doelen.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund. De middelen die door verzoekende partijen worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, nadat hen de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd geweigerd op 19 juni 2008, eind juli 2008 vrijwillig terugkeerden naar Ingoesjetië met de overige leden van hun gezin, zonder evenwel beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tevens verklaart eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag het volgende: *“Toen we hier vertrokken, heeft onze sociaal-assistente via het consulaat voor ID-bewijzen gezorgd, zodat we konden vertrekken. Ze werden voorgelegd bij aankomst daar en op basis daarvan werd het internationaal paspoort afgegeven voor mijn vrouw.”* (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 5A, gehoorverslag CGVS van 23/04/2009, p. 5). Tevens stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaart dat haar problemen die zij ondervond na haar terugkeer in Ingoesjetië in 2008, in verband staan met de problemen die zij aanhaalde in haar eerste asielaanvraag, met name dat zij door de Russische autoriteiten vervolgd wordt omdat zij ervan wordt beschuldigd deelgenomen te hebben aan de Tsjetsjeense strijd door het verlenen van onderdak aan Tsjetsjeense vluchtelingen tussen 1995 en 2001 (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 5A, gehoorverslag CGVS van 23/04/2009, p. 11).

De Raad oordeelt dat het feit dat verzoekende partijen, zonder deze beslissingen van verwerende partij in het kader van de eerste asielaanvraag aan te vechten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, quasi direct vrijwillig zijn teruggekeerd naar Ingoesjetië, een houding uitmaakt die niet in overeenstemming te brengen valt met de door eerste verzoekende partij verklaarde vrees om door de autoriteiten aldaar te worden vervolgd omwille van het feit dat zij tussen 1995 en 2001 aan verschillende Tsjetsjeense vluchtelingen onderdak heeft geboden, te meer nu verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf aankaarten dat *“de drastische veranderingen in Tsjetsjenië en in Ingoesjetië in die periode en tot heden degelijk van aard zijn om redelijk te kunnen oordelen dat de autoriteiten op zoek waren en nog steeds zijn, naar mensen die mogelijke banden hadden met de rebellen. CFR Cedoca informatie 2011, p 5 en 6 noteert dat de situatie verergerd in de zomermaanden van 2007 met bijna dagelijks gewelddadige incidenten en een opvallende toename van het aantal slachtoffers...de Cedoca informatie stelt tevens dat tegen “het najaar van 2008 de spanning de limiet in Ingoesjetië bereikte”, dat “304 personen omkwamen in aanslagen in 2009, 212 in 2008”, gegevens die volgens hen in het perspectief dienen te worden geplaatst met de uiterst beperkte oppervlakte van de Republiek Ingoesjetië en het beperkte bevolkingsaantal aldaar en dat zij en hun gezin wel degelijk een hoog risico lopen om te worden vervolgd, waarna verzoekende partijen nog een hele lijst referenties van rapporten bijbrengen over de mensenrechtensituatie in de Russische Federatie en de Noordelijke Kaukasus in het bijzonder. Nu verzoekende partijen zelf de aandacht erop vestigen in hun verzoekschrift dat de situatie in Ingoesjetië verergerde in de zomermaanden van 2007 en de problemen er in het najaar van 2008 een limiet bereikten, ziet de Raad niet in waarom eerste verzoekende partij, die vreest door de Russische autoriteiten te worden opgepakt en vermoord (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 8, gehoorverslag CGVS van 32/03/2008, p. 18-19), het risico zou hebben genomen om, zonder enige andere stappen te ondernemen tegen hun weigeringsbeslissing, zich terug naar Ingoesjetië te begeven, een deelstaat die – zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangeven – qua grootte en bevolkingsaantal vergelijkbaar is met de provincie Namen, zodat eerste verzoekende partij, indien zij werkelijk zou worden gezocht door de autoriteiten, zonder al te veel moeite zou kunnen worden opgespoord. Deze vrees wordt des te meer ongeloofwaardig nu verzoekende partijen zich dan ook nog eens voor hun vertrek naar Ingoesjetië kenbaar hebben gemaakt bij de Russische autoriteiten door, via hun sociaal-assistente, identiteitsdocumenten aan te vragen bij de Russisch diplomatieke diensten in België en bovendien, zoals blijkt uit de door hen in het verzoekschrift aangehaalde algemeen bekende informatie, zij op het ogenblik van de terugkeer naar hun land van herkomst in 2008 zich terdege bewust waren van de uiterst gevaarlijke situatie aldaar voor personen die met de rebellen worden gelieerd.*

De Raad ziet niet in hoe de ter verschoning aangebrachte verklaringen, met name dat zij er in het asielen centrum op werden gewezen zo goed als geen kans te maken om van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een positieve beslissing te krijgen, dat zij na bevestiging van hun weigeringsbeslissing het centrum dienden te verlaten en zij aldus op straat riskeerden te belanden,

zeker nu zij als gezin met vijf minderjarige kinderen geen andere oplossing zouden hebben dan terug te keren, dat hen de mogelijkheid werd geboden vrijwillig terug te keren naar Ingoesjetië met behulp van de OIM, die hen een veilige terugkeer naar hun thuisland garandeerden, dat de problemen van verzoekende partijen na hun terugkeer in Ingoesjetië zich situeren tussen begin augustus 2008 en eind september 2008, terwijl de spanning in deze regio pas de "limiet" bereikte eind 2008, toen zij Ingoesjetië reeds opnieuw hadden verlaten, dat een terugkeer met de hulp van de OIM niet kan geschieden zonder reisdocumenten, waardoor zij zich noodzakelijkerwijze naar het consulaat dienden te richten en dat zij eigenlijk niet anders hebben gedaan dan, ondanks hun angst, de richtlijnen te volgen die hen werden gegeven, kan opwegen tegen het door eerste verzoekende partij vermeende risico om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden opgepakt en vermoord door de autoriteiten. Van iemand die daadwerkelijk zulke vrees koestert en zich bovendien bewust is van de in zijn hoofd uiterst gevaarlijke situatie bij terugkeer, kan immers in redelijkheid worden verwacht dat hij alle mogelijke middelen zal aanwenden om zijn terugkeer naar het land ten aanzien waarvan hij de vrees koestert te verhinderen en kan niet worden aangenomen in de gegeven omstandigheden vrijwillig naar dit land terug te keren. Een dergelijke houding is volstrekt onverenigbaar met een vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aan het beweerde asielrelaas kan derhalve niet het minste geloof worden gehecht.

Waar verzoekende partijen verder nog opwerpen dat eerste verzoekende partij van haar moeder had vernomen dat er de laatste zes maanden geen problemen meer waren geweest, waardoor zij dachten dat het op dat moment veilig zou zijn om toch terug te keren naar Ingoesjetië, wijst de Raad op wat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal op 31 maart 2008 verklaarde: *"Heb onlangs nog een ex-collega gecontacteerd, hij was president van voetbalfederatie: Y. M. B. Was twee weken geleden. Ik belde hem, heb zijn telefoonnummer. Ik vroeg hem om papieren op te sturen en ik vroeg hem ook of iemand nog naar mij vroeg. Hij zei dat mensen 2 keer naar mijn werk waren geweest om naar mij te informeren, waar ik vroeger als trainer werkte."* (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 8, gehoorverslag CGVS van 31/03/2008, p. 3). Indien eerste verzoekende partij ongeveer midden maart 2008 nog zou vernomen hebben dat mensen naar haar op zoek waren, kan zij moeilijk volhouden dat zij, bij haar vertrek naar Ingoesjetië ongeveer vier maanden later, zich gerust zou kunnen hebben gesteld met de verklaring van haar moeder dat het sinds zes maanden "rustig" was. Deze vaststelling bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift nog voorhouden louter om reden van hun vlucht naar Europa en meer in het bijzonder België door de autoriteiten van hun land van herkomst te zullen worden afgeperst en te worden uitgeschakeld, wijst de Raad erop dat dit een hypothetische blote bewering betreft die door verzoekende partijen met geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd.

Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 toe te kennen.

2.2.4. Uit wat voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verweren, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen benadrukken, onder verwijzing naar een aantal internationale rapporten dat de situatie in Ingoesjetië nog heel gespannen is. Zo stellen verzoekende partijen dat het hoge aantal moorden en verdwijningen in vergelijking met de uiterst beperkte oppervlakte in Ingoesjetië getuigt van een uiterst kritieke toestand, die met de dagen verslechtert. Verzoekende partijen wijzen eveneens op de penibele mentale toestand van de bevolking als gevolg van de wantoestanden aldaar. Verzoekende partijen laten echter na om concrete elementen naar voren te schuiven die aantonen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor*

het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekende partijen tonen evenwel met hun loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige veiligheidsincidenten, mensenrechtenschendingen en gewelddadige incidenten tussen rebellen en ordetroepen – een situatie die door de Raad niet wordt ontkend – niet aan dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Immers blijkt uit de "*Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië*" van 5 november 2009 (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 12 A en B), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. Door het beperkt en gericht karakter van de gevechtshandelingen is de situatie in Ingoesjetië niet van die aard dat er voor gewone burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. De Raad merkt op dat het door verzoekende partijen bijgebrachte bewijs van gezinssamenstelling, hun binnenlands Russisch paspoort alsmede het binnenlands paspoort van hun dochters M. en M., een overlijdensakte van hun dochter A., de geboorteaktes van hun kinderen, de huwelijksakte van verzoekende partijen en de Poolse ontvangstbewijzen van de internationale paspoorten van verzoekende partijen en van de paspoorten van hun dochters M. en M. (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stukken 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 en 18) louter betrekking hebben op de persoonsgegevens van verzoekende partijen en hun gezin en op het feit dat hun internationale paspoorten aan de Poolse autoriteiten werden afgegeven, gegevens die in onderhavig arrest niet ter discussie staan. Ook de door de advocaat van verzoekende partijen bijgebrachte lijst met rapporten is niet van die aard om bovenstaande conclusie te wijzingen, nu het slechts algemene landeninformatie betreft die geen uitstaans heeft met de persoonlijke situatie van verzoekende partijen.

De Raad stelt verder vast dat de door verzoekende partijen bijgebrachte Belgische attesten en röntgenfoto's, de stukken van het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg Andante, het attest van Médecins sans Frontières en het bewijs van ziekenhuisopname van tweede verzoekende partij (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stukken 16, 19, en 22) slechts de medische/psychologische toestand van verzoekende partijen en hun gezin betreffen en de behandeling die zij in het kader van deze problemen hebben ondergaan. Met betrekking tot de attesten waaruit blijkt dat verzoekende partijen en hun gezin begeleiding zochten voor hun psychologische problemen, stelt de Raad dat hoewel desbetreffende attesten aantonen dat verzoekende partijen en hun gezin met psychologische en emotionele moeilijkheden kampen, zulke attesten evenwel geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin zij deze psychische problemen opliepen. Het causale verband tussen de psychologische problemen en de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten wordt hier bijgevolg niet mee aangetoond.

Wat betreft de bijgebrachte brieven van Mémorial en de medische expertise van hun zoon K. en het attest van de ziekenhuisopname van eerste verzoekende partij (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stukken 20, 21, 13, 14 en 15), oordeelt de Raad dat uit de bewoordingen van deze documenten duidelijk kan worden afgeleid dat deze documenten, afgezien van de medische vaststellingen over de medische verwondingen van eerste verzoekende partij en haar zoon K., louter de verklaringen van eerste verzoekende partij en haar zoon K. weergeven en geenszins een objectieve weergave zijn van de feiten. Zo blijkt uit het document van Mémorial dat enkel het door eerste verzoekende partij voorgehouden relaas werd geakteerd zonder dat hier een onderzoek op zijn echtheid en een waardeoordeel werd aan verbonden. De Raad merkt op dat de attesten waarin de verwondingen en medische problemen van eerste verzoekende partij en haar zoon worden omschreven, echter geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin betrokkenen hun verwondingen opliepen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij

deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Daarenboven wijst de Raad erop dat rapporten en documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden relaas van de feiten doch niet vermogen een volstrekt ongelooftwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.6. Waar verzoekende partijen verwijzen naar het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 april 2009 werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen, waarbij ze werden bijgestaan door hun advocaat en werden gehoord in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Waar verzoekende partijen de nadruk leggen op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de Raad in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.2.8. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT